Kristna synskadades förening
Syskonbandet

Nr 11-12, 2013
Årgång 105

SYSKONBANDET

Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet

Syskonbandets kör i Sankta Clara kyrka. Foto: Ronny Gilderskär

Releasekonsert
Glädjens skola 50 år • Julklappstips
Kongo hälsar

Från verksamhetsledaren

Gott nytt år! Kyrkoåret firar nu till helgen nyår och vi går in i Advent. Ordet Advent kommer från latinet, betyder ankomst och syftar på Herrens ankomst i Jesus födelse. Men det påminner också om ordet vänta och tydligt är med alla förberedelser och all upptrappning att det är Julen vi, och inte minst alla barn, väntar på. ”Den som väntar på något gott väntar aldrig för länge” är ett vanligt uttryck och ett annat mer tvetydigt att ”Inget är som väntans tider”. Väntans tider kan vara mer njutbar än själva händelsen som man väntar på.

Att till exempel ha en resa planerad längre fram kan i väntans tid ge stor tillfredsställelse åt fantasin om hur resan ska komma att bli. Väntans tider kan också vara fylld av oro och bävan, om det man väntar på inte är något man önskar men vet ska komma. När det gäller Julen och väntan i Advent på den samma, så förväntas vi alla känna att det är en glädjens tid. Högtiden är något alldeles speciellt och händelsen i Jesu födelse något att verkligen glädjas åt. Men julfirandet med allt runtomkring har blivit något så mycket mer. Allt detta som trappas upp i tid av Advent förstärker för många av oss glädjen över julen, men många är det också som känner en stor bävan och ångest inför högtiden. Somliga har dåliga minnen från barndomen förknippade med julen. För några innebär julen mycket slit, stress och stora krav. I någon familj har man nyligen mist någon man älskar och jultiden blir extra tung då det är en tid när familjer brukar samlas. På något vis kanske dessa sistnämnda känslor av bävan ligger närmre den Jesu mor Maria gick i inför den första julen. För Maria måste det ha inneburit stor bävan att som mycket ung kvinna vänta på att föda, vara långt ifrån sin familj, vara på resandes fot och inte veta var någonstans hon ska föda och det slutar med att hon hamnar i ett stall. Jag vill rikta en särskild tanke och bön åt er som går i bävans väntan på Julen.

Många av oss i Syskonbandet har gått i väntans tider på att skivan ska bli klar. Nu är skivan här och om den stora releasehelgen kan du läsa i tidningen! Alla Syskonbandets medlemmar och läsare vill jag önska en fridfull Jul!

Tina Hanson

Innehåll

Från verksamhetsledaren……...2
Releasekonsert…….....3
Israelresa……...……4
Ungdomsläger……..……4
Boktips……...……....5
Glädjens skola i Tanzania 50 år….6
Erbjudande: Till liv……9
Stöd Zacharias studier……9
Julklappstips……...……10
Hälsningar och tack från Kongo..10
Vad gör ni nu?.....……11
Resa på egen hand……...11
Jul och nyårstävling……...……...13
Styrelsen informerar…….....14
Från valberedningen……..……14
Den ljusa natten i Betlehem……14
Redaktionsruta…….……..16

Releasekonsert för Syskonbandets CD

Foto: Ronny Gilderskär

Lördagen den 16 november var det äntligen dags. Under våra årsmötesdagar på Tollare 2011 då vi hade körtema så väcktes idén om att tillsammans göra en egen musik-CD, och nu 2,5 år senare, hade musikgruppens möda resulterat i en personlig och fin skiva och en konsert med festligheter efteråt för att fira det hela. Vi hade hyrt frälsningsarméns lokaler på Södermannagatan i Stockholm. Det var en gång i tiden en biograf vilket fortfarande märks och gjorde det väldigt lämpligt till att ha en konsert i. Frälsningsarmén har utrustat lokalerna med en modern och mycket välljudande ljudanläggning som gjorde rättvisa åt den vackra och medryckande musiken. Konserten var öppen för allmänheten och vi hade annonserat på olika sätt innan och det kom både känt och okänt folk för att ta del av konserten.

De olika solisterna och låtskrivarna fick möjlighet att presentera sina sånger och berätta om bakgrunden till hur texterna har kommit till. Det var både personliga och gripande berättelser vi fick ta del av. En alldeles speciell stund blev det då Tina presenterade Emelie Herrburths sång ”My heart goes on for you”. Emelie var en av de första med att komma in med en sång. Hon lämnade oss några månader senare och fick flytta hem till Herren i april 2012. Sången som är en

ballad framfördes på ett enastående sätt av Marie Bergström. Efter konserten var det fest. Det bjöds på en festbuffé med grekiskt tema och en lyxig tårta som dessert.

En stor del av kören övernattade sedan på vårt kansli för helgen var inte slut här. På söndagen medverkade vi i S:ta Clara kyrkas Gudstjänst. Till två av de tre sånger vi skulle framföra hade vi med oss musiken inspelad som solister och kör sedan skulle sjunga till. Men det visade sig att det inte fungerade att få ut musiken i kyrkans ljudsystem. Då inträffar det oerhört märkliga och befriande att i kyrkan finns det en privatperson som har med sig en mobil ljudanläggning med rätt sladd och som gärna lånar ut den under Gudstjänsten till oss. Det kallar jag bönesvar!

Kyrkan var som vanligt välfylld och våra sånger togs fint emot. Sammantaget kändes det som ett stort arrangemang för oss att genomföra och det har varit mycket förberedelser. Det var många som kom fram både efter konserten på lördagen och i Klara kyrka som hade blivit berörda och det gavs mycket beröm både för innehåll och framförande.
Till dig som ännu inte har beställt skivan: läs denna tidnings ”Julklappstips”.
Ronny Gilderskär

Israelresa med Syskonbandet

7-14 september 2014

Syskonbandet planerar att genomföra en unik resa till det heliga landet. Bland de många speciella platser som finns att besöka i detta land åker vi på denna resa till platser som kan upplevas på fler sätt än genom att se. Vi besöker världens första teater för syn- och hörselskadade, möter kristna synskadade i Betlehem och många andra intressanta personer som lever i landet och sprider evangeliet. På denna resa får du se hur Jesus förenar och berör människor på bibelns tid och i dagens mellanöstern!

Mer information kommer efter årsskiftet då vi kommer att veta mer om prisläget men du kan redan nu inkomma med din intresseanmälan för att delta på resan. Antalet platser är begränsat till ca 20. Senast den 15 februari vill vi ha din intresseanmälan och inom kort därefter fastställs gruppen.

Du är välkommen att höra av dig om du önskar mer information om resan eller för att lämna din anmälan till Tina på kansliet.

Ungdomsläger

Den 14-16 februari blir det äntligen dags för ungdomsläger med Syskonbandet!
Vi håller till på Mälargårdarna i Upplands skogar, 3 mil utanför Enköping. Det blir matlagning tillsam-

mans, andakter och samtal, gemenskap och mycket lägermys i hjärtans tema!
När vi sover gör vi det i 2-4-bäddsrum. Sängar, täcke och kudde finns, lakan och handduk tar du med dig. Bjud med dig vänner, anmäl er och kom!

Tider: Vi startar fredagen den 14 feb kl 17.30 och avslutar söndagen 16 feb kl 13.30.

Plats & resa: Lägergården ägs av föreningen Aktiva synskadade och adressen är Lillebo, Torsviby 6, Enköping. 8 mil norr om Stockholm. Buss erbjuds från Stockholms central för alla. Den avgår kl 16.00 på fredagen och är åter vid Stockholms central på söndagen ca kl 15, pris 150 kr tur & retur. Du erbjuds Syskonbandets vanliga resesubvention för den del av din resa som totalt övergår 500 kr (och med maximalt 700 kr).

Pris: Deltagaravgiften är 300 kr för hela helgen.

Anmälan: Senast den 15 januari till Tina på kansliet, tel 08-641 30 95 eller tina@syskonbandet.se.
Hör av dig om du har frågor, vill ha mer information eller med din anmälan redan idag!
Välkomna!

Boktips

Här följer några tips om böcker som nyligen kommit ut hos MTM:

Prinsessan Estelles bönbok.
Vi har tidigare skrivit om denna bok i Syskonbandet. Nu har den kommit på punkt och är under produktion som talbok.

Göran Skytte: Förvandlingar från död till liv.
Även denna bok har vi skrivit om tidigare. Finns nu klar som talbok.

Guds makt genom tacksägelse, Merlin R Carothers
Svensk bearbetning av två moderna klassiker inom den amerikanska kristna uppbyggelselitteraturen, Prison to praise och Power in praise. Först utgivna i början på 1970-talet säljs och skänks fortfarande tusentals exemplar av böckerna världen runt. Författaren, pastor inom Metodistkyrkan, ser det som sin främsta livsuppgift att skänka sina böcker till så många fängelser i USA som möjligt, men även militärförläggningar och sjukhus tilldelas böcker. Talbok.

Att leva helhjärtat, Edward Harris
Vad kan en tiggarmunk från 1200-talets Umbrien ha att säga om livet till 2000-talets svenskar? Den frågan utreds i form av en gedigen biografi över den helige Franciskus av Assisi, 1181-1226. Utöver de biografiska upplysningarna låter författarna, Ted Harris, präst i Svenska kyrkan och Carolina Johansson, journalist, Franciskus inspirera till egna funderingar och tankar kring livets mening och de viktiga vägvalen i var människas liv. Talbok.

”Glädjens skola” i Tanzania 50 år

Många i Syskonbandet känner till den fantastiska historien om vår medlem Kerstin Strindberg som åkte till Tanzania och fick vara med om att starta upp en skola för synskadade barn. Det har nu gått 50 år sedan dess och Kerstin åkte tillsammans med en grupp på nytt till Tanzania för att uppmärksamma detta. Här följer Kerstins egen berättelse som i denna tidning är något nedkortad av utrymmesskäl. Hela reserapporten finns på vår hemsida samt inläst på CD.

Den 14 augusti kom vi tillsammans med rektor Ibrahim, som mött upp oss på vägen, fram till skolan där man väntat oss redan från morgonen. När vi stannade med vår Land Cruiser utanför skolan, möttes vi på yttertrappan av en stor grupp bestående av lärare, annan personal och många elever, som tog emot oss med sång. Var och en av oss svenskar fick en vacker bukett av konstgjorda blommor. Elevantalet på skolan har nu ökat från 86 vid vårt besök för fyra år sedan till nu 105, varav 24 med albinism. Lärarantalet är cirka tjugo. Ungefär hälften av dem är synskadade. När rektor Ibrahim nästa morgon kom att hämta oss, hade han till min stora glädje och överraskning med sig min allra första elev Milembe Margareta Kishiwa. Hon hade ensam på dåliga vägar rest med buss de hundra milen från Dar-es-Salaam, där hon numera är bosatt. Vilken glädje för oss båda att få träffas! Vi fick nu vara tillsammans en del under två dagar.

Vi åkte sedan för att titta på den tomt, där blindskolan skulle ha byggts. Konstigt nog är denna tomt fortfarande i blindskolans ägo och står helt tom förutom en del träd. Återkomna till Tabora talade rektor Ibrahim om, att han har stora planer och önskemål för denna tomt. Eftersom det är många av eleverna vid Shule ya Furaha, som inte klarar av att fortsätta vid Secondary School, skulle de behöva få en mer praktisk yrkesutbildning. Därför önskar han, att det på Lolanguru skulle kunna ges utbildning i något hantverk, mindre jordbruk eller trädgårdsskötsel. Hans fråga är därför: ”Var i Sverige finns den person, som vill hjälpa till med detta och varifrån skall vi få pengar till det?”

Samling utanför skolan. Foto: Eva Backman

Så kom då den stora jubileumsdagen den 16 augusti. Festligheterna

skulle börja klockan tio. När vi kom till skolan, tog Ibrahim med oss in på rektorsexpeditionen, där vi fick slå oss ned på stolar och vänta i det att han lämnade oss. Efter en lång väntan, vilket är typiskt för Tanzania, kom rektorn in till oss klockan elva. Han tog med oss tillsammans med övriga till framsidan av skolbyggnaden. Där avtäckte man ett vitmålat monument i cement, på vilket till min stora förvåning stod mitt namn som grundare av skolan. Jag kände mig i det ögonblicket ödmjukt glad men oerhört liten. Det är ju så många andra, både svenskar och afrikaner, som gjort minst lika mycket för skolans utveckling, även om jag tog initiativet och var med från början. Nu bjöds vi alla in på skolgården, där vi skulle bli sittande i sex timmar. Vi fyra svenskar blev placerade på karmstolar längst fram. Hela tiden blev vi alla bjudna på läskedrycker och juicer. Över våra huvuden hade spänts en tältduk, vilket var tur, eftersom solen denna tid på dagen står i zenit.

Vi var omkring två hundra personer samlade. Där var ordförande och sekreterare från olika organ inom kommun och distrikt samt representanter för olika kyrkor. Den ene efter den andre höll tal. En av de synskadade lärarna läste en lång historik om skolans tillblivelse och utveckling. Emellan alla talen framträdde grupper av sångare från de olika klasserna och även en grupp av f.d. elever. Alla sånger hade man diktat själv. Jag hann väl inte

Milembe och Kerstin. Foto: Eva Backman

med att förstå alla swahilitexter, men allt emellanåt hörde jag mitt eget namn nämnas. Jag fick även tillfälle att framföra hälsningar från Syskonbandet. Förutom den stora penninggåvan från Syskonbandet till jubileumshögtiden, som tidigare sänts ut, hade föreningen skickat med oss en CD och en DVD. CD:n med sång och hyllningstal på engelska spelades nu upp inför alla och tolkades till swahili av rektor Ibrahim.

Vi kunde även överlämna en gåva på fyra tusen dollars. Dessa pengar hade kommit in från Lions' Club och Röda Korset i Sollefteå och från fem vänner i Sollefteå och på annan ort, vilka vid sina högtidsdagar haft öppet hus, där gåvor skänkts till Shule ya Furaha. Vid

försäljning av min lilla bok om skolan hade också många gett pengar till skolan utöver bokens pris. Givarna av dessa gåvor har önskat att pengarna skall användas för eleverna, såsom till skolmaterial, kläder, utrustning i logementen eller liknande.

En av talarna var Milembe Margareta. Hon berättade om, hur det var, när jag kom till Nkinga för att hämta henne till vår blivande skola. Både hon själv och hennes föräldrar hade varit mycket rädda, eftersom jag var vit. Hon menade, att hennes föräldrar aldrig hade tackat mig för att hon fick skolundervisning. Inte ens när hon blev vuxen och fick bra ekonomi och kunde skicka pengar till dem, visade de någon tacksamhet. Hon berättade också en händelse, som inträffat redan på Lolanguru, som jag inte minns. Eftersom hon var ivrig att få lära sig läsa, började vi så smått redan då. Men en dag hade hon tydligen tröttnat på läsningen och kröp därför under bordet, så att jag inte visste var hon var. När hon sedan kom fram igen, blev hon så förvånad över att jag inte straffat henne för det genom att slå eller nypa henne.

Trots alla högtidliga tal och sånger av olika grupper så var det något annat, som grep mig mest. Det var när sjunde klassarna varav två albinos kom fram för att gratuleras såsom avgångsklass. De sjöng en egen diktad sång, i vilken de tackade alla på skolan. Varje lärare och övrig personal var nämnd vid namn i de många verserna. Sedan hängdes kransar av konstgjorda blommor kring deras halsar och de fick ta emot sina certifikat som bevis på att de genomgått grundskolan. Någon månad senare skulle de göra sina skrivningar för eventuellt inträde till Secondary School. Till min stora glädje fick jag berättat för mig, att föräldrar kom fram med paket för att gratulera sina barn. En glad och lycklig svart mamma med sina två små svarta barn var även med där för att gratulera sin son och bror, som är albinos. När jag hörde detta blev jag rörd till tårar, då jag mindes, hur det var från min tid vid skolan. Då var föräldrarna mycket likgiltiga för sina barn och visade sig aldrig på skolan. Då var lärarna tvungna att vid skolloven både resa hem med eleverna och sedan fara och hämta dem, annars hade ingenting hänt. Nu t.o.m. var det en av föräldrarna som offentligt framförde tack till skolans lärare. Jag är så lycklig och tacksam till Gud, att de synskadade barnen i Tanzania nu börjar få ett bättre människovärde. Nu hade klockan hunnit bli fem och vi ombads att gå in i matsalen och samlingssalen, där borden var dukade. Vi blev nu alla bjudna på potatismos och ris samt nötkött och kyckling. Därefter bröt alla gäster upp för att hinna hem innan mörkret föll klockan sju.

Nästa morgon tog vi avsked av rektor Ibrahim. Det kändes vemodigt att lämna Tabora, då jag visste, att jag aldrig skulle kunna få komma tillbaka igen. Nu vände vi

åter mot Arusha med vår Land Cruiser och kom till gästhemmet på Ngaramtoni ett par timmar efter solnedgången. Vi stannade på Ngaramtoni ett par dagar och besökte bl.a. punkttryckeriet Kibreli, som får ett årligt bidrag från Syskonbandet. Daudi Chenge var vår guide där. Jag hade hoppats på att få träffa Yusufu Luvangas änka Margret, som arbetar på tryckeriet, men hon var just då på sångarresa i Kenya.

Från Arusha flög vi sedan till Zanzibar för att besöka Birgitta och få träffa de synskadade, som hon arbetar bland. Jag mötte där många både gamla vänner sedan tidigare besök där och lärde också känna några nya. Den 26 augusti lämnade vi så Zanzibar med flyg via Arusha och Addis Abeba och landade på Arlanda nästa morgon. Jag är tacksam till Herren att jag kunde få göra denna sista resa till Tanzania, som gav mig så oerhört mycket. Jag vill även tacka min ledsagare Eva samt Monica och Helena för all den hjälp jag fick under resan. De måste t.o.m. lyfta mig upp i Land Cruisern, som var för hög för mig att själv komma in i.
Kerstin Strindberg

Erbjudande: ”Till liv”

Till Liv är en missionstidning som ges ut av Evangelisk-Luthersk Mission (ELM-BV). Den innehåller andakter, reportage, undervisande artiklar, missionsinformation och aktuella utblickar och utkommer varje månad. Just nu och året ut kan du få prova på tre nummer inlästa på CD för 69 kr. Betala in på pg. 607 98 94-9 och skriv ”Prova på-kampanj” som meddelande.

Stöd Zacharias universitetsstudier

Några av er kanske minns Zacharias, som varit ordförande i vår systerförening i Tanzania och som var tillsammans med oss och firade Syskonbandets 100-årsjubileum? Han läser på högskola och vädjar till den som har möjlighet att hjälpa honom med de kostnader det innebär för honom. Han skriver:

”Jag Zacharia Kashindye läser nu andra året på Högskolan. Denna Högskola ligger i staden Tabora. Jag studerar Bachelor of Art with Education (BAED) och kurserna för de båda ämnena, engelska och swahili, i vilka jag skall undervisa, är på tre år. Staten Tanzania betalar 50 % av högskoleavgiften och återstoden betalar jag själv. Jag vill förklara för er, att här vid Universitetet finns inga lärare som kan hjälpa synskadade högskoleelever och förstå deras svårigheter. Därför planerar nu Högskolan att flytta mig till en annan högskola, som har skickliga lärare och som tar emot synskadade elever. Denna högskola är UDSM, d.v.s. University of Dar-es-Salaam. Man har sagt till mig, att när jag kommer till Högskolan i Dar-es-Salaam, måste jag läsa andra årskursen på nytt i stället för att fortsätta tredje årskursen. Det betyder att tredje studieå-

Julklappstips

Här får du tips på julklappar att ge bort samtidigt som du stödjer Syskonbandet och glädje sprids till många!

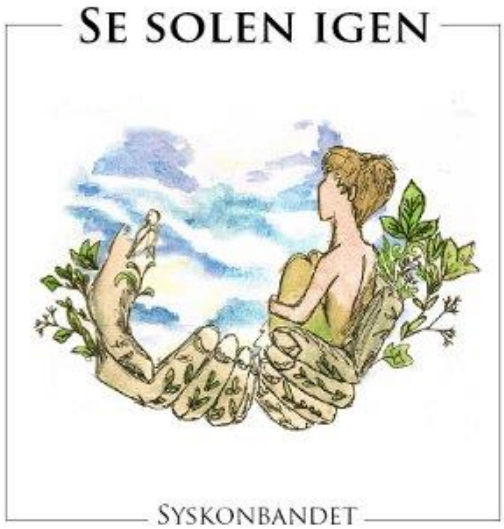

Syskonbandets nya CD ”Se solen igen”

Du kan få den inslagen för 20 kr extra och skickad hem till dig eller direkt till den du vill ge bort den till! En CD kostar 169 kr, 2-4 CD 150 kr styck och 5 eller fler 125 kr. Porto tillkommer. Beställ direkt på syskonbandet.se eller genom att kontakta Syskonbandets kansli.

Gåvogram

Ge ett vackert gåvogram till den som redan har allt den behöver! Du väljer själv ett belopp (minst 100 kr) som går till Syskonbandets mission i Afrika. Vi skickar gåvogrammet till den adress du önskar. Kontakta Syskonbandets kansli för beställning.

Ge Syskonbandet en julklapp

Skänk ett valfritt belopp till Syskonbandets verksamhet. Använd det medföljande inbetalningskortet eller gör en insättning direkt på plusgiro 36449-7.

ret 2014-2015 måste jag själv betala 100 % endast för att jag går om andra året. Därför ber jag er i Syskonbandet att söka någon som kan hjälpa mig att betala endast för ett år, d.v.s. för mitt tredje studieår. Jag skall tacka Gud mycket, att Han må ge er kraft och kärlek.
Z. Kashindye.”

Kostnaden för själva studierna och boendekostnaderna det också innebär för honom att vidarestudera 100 mil hemifrån beräknar han uppgår till 12000 kr. Har du möjlighet och vilja att hjälpa honom så kontakta Syskonbandets kansli.
Tina Hanson

Hälsningar och tack från Kongo

Våra vänner i systerföreningen UFSAMC i Kongo har skickat ett stort tack för insamlingen som gjordes till dem. De har redan byggt upp lokalerna för att kunna starta en affärsverksamhet. Så här i startskedet är det i ganska blygsam omfattning men de är igång

och har gott hopp om att kunna utöka verksamheten vartefter.
Ronny Gilderskär

Vad gör ni nu?

Under året har vi haft några artiklar om personer som har jobbat på Syskonbandet men idag gör något annat. Här kommer den sista i denna serie: **Majken Östlund**.

Foto: Ronny Gilderskär

När jobbade du på Syskonbandet?
Det var under åren 1993-2000.

Vad jobbade du med på Syskonbandet?
Jag var anställd som journalist och mitt uppdrag var att starta en barntidning. Om jag minns rätt så sa Birger Viggen att det inte fanns några barn och ungdomar som föreningen riktigt hade kontakt med och det var ett önskemål att få in fler i föreningen. Man hade bestämt att vägen dit var att starta en barntidning. Efter att de första numren kommit ut, försökte jag ringa till så många som möjligt utifrån det register vi fått från SRF.

Har du några roliga eller speciella minnen från Syskonbandstiden?
När vi började få respons och jag förstod att det var barn och ungdomar som verkligen lyssnade på tidningen och hörde av sig. Det var stort! Sedan hade vi vårt första läger på Hållandsgården i Åre i samarbete med Norska KABB. Att vi lyckades få ihop ett gäng och att det blev av det var så roligt!

Har du kontakt med Syskonbandet eller medlemmar idag?
När jag slutade 2000 så hade jag småbarn och pluggade på halvtid och jag var väldigt trött och sliten. Så då var det en tid där det bara var ett fåtal jag hade kontakt med. Nu har jag t.ex. kontakt med flera av de tidigaste Onesimoslyssnarna på Facebook. Jag följer även med i tidningen.

Vad gör du idag?
Jag jobbar som frilansjournalist helt och hållet. Just nu jobbar jag också med ett pilgrimsprojekt i Vallentuna församling. Vi går en vandringsled där det finns runstenar som berättar om de första kristna i Sverige. Det är ju litet taktilt så det skulle kunna vara något för Syskonbandare att följa med på! Sedan skriver jag i många tidningar: Allers, Allas, Dagen och Kyrkpressen i Finland bland annat.

Vad tänker du om framtiden?
Där handlar det om tillit. Det är ganska tufft som frilansjournalist. I

höst ska jag åka till Sydafrika, och jag hoppas att kunna få möjlighet att åka ut och resa litet mer. Jag har ju läst in en fil kand men har inte fått så mycket nytta av det. Vissa stunder funderar jag på om jag skulle läsa pedagogik och kanske undervisa på gymnasium.

Har du några hälsningar till Syskonbandet?
Det är så roligt att Tina kom med under min tid och att hon nu jobbar med att driva föreningen vidare och att den är aktiv och lever. Jag är tacksam över att ha varit med i den här gemenskapen och få se vilket rikt liv man kan leva med ett funktionshinder.
Ronny Gilderskär

Resa på egen hand

Charlotte Magnusson är medlem i Syskonbandet, 33 år, bosatt i Örebro och reser mycket på egen hand utan att låta sig hindras av att hon ser mycket lite.
Charlotte var med på vår nordiska konferens på Hurdal centret i Norge i augusti och när jag några veckor senare ringde upp henne satt hon på tåget från Stockholm mot Örebro och från tågets högtalare hörde jag konduktörens utrop om ytterligare försening på grund av signalfel. Charlotte var på väg hem efter en vecka på Rhodos.
– Jag är lite trött, säger Charlotte. Jag landade på Arlanda vid 3 i natt och har sovit på hotell vid flygplatsen.
Hon berättar för mig att hon rest med resebolaget Apollo och helt på egen hand utan något resesällskap, vilket inte är första gången.
– Vad är fördelen med att resa själv?
– Det är skönt att göra bara det jag själv vill och orkar från dag till dag.
– Känner du dig aldrig osäker eller otrygg i att resa själv?
– Det händer väl, men nej inte så ofta. Det brukar fungera så bra med ledsagningen på flygplatserna och allt när jag bokar resa med Apollo. Sen lär jag mig hitta på hotellet, till restaurangen och stranden. Det brukar gå bra. Fördelen med att boka resa via ett resebolag är också att det finns personal på hotellet vid vissa tider om man vill fråga något.
Charlotte har 1 % syn kvar och hon är punktskriftsläsare.
– Jag brukar välja ut en plats som funkar, ringer och kollar så att de inte har mer än 50-300 meter till stranden och shoppingen. I vintras var på ställe med 200 m till havet och den gången blev det så att jag hittade aldrig havet så jag höll mig vid poolen. Det är också lättare när det är ett mindre hotell och inte för många byggnader. Jag lär mig ganska så snabbt att hitta. Man har ju gått och snurrat vilse lite ibland, men när jag gått några gånger så sitter det. Man kan gå mycket på hörseln. Man hör till exempel var stranden ligger, där det är vågor som låter.

Charlotte berättar att hon hittar sina små knep för att hitta tillbaka till sådant som sitt rum och till sin solstol på stranden. Första gången

hon kommer till ett hotell brukar hon be personalen visa henne hur hon hittar till sitt rum och var saker står i rummet, men sedan brukar hon hitta sitt rum själv genom att lägga på minnet vilken våning och korridor hon bor på och på dörrhandtaget till sitt rum brukar hon sätta en snodd eller liknande som hon kan känna. Personalen brukar vara väldigt trevlig och eftersom Charlotte brukar prata med resebolaget och de lägger in information i bokningen om att hon inte ser, så är också hotellpersonalen förstådda med detta. När hon är på stranden så är det näst intill omöjligt att hitta tillbaka till rätt solstol igen efter att ha badat, om hon valt en stol mitt bland många andra.
– Jag brukar till slut hitta någon stol vid lite sidan om så jag kan hittar tillbaka till den. Eftersom jag gillar papegojor så brukar jag breda ut min papegojhandduk med skarpa färger som jag kan se.

Ibland får man också oväntade kontakter när man reser själv på detta vis. Charlotte berättar att det kom fram en kvinna som jobbade vid hotellrestaurangen och frågade Charlotte på engelska om hon läser punktskrift. Kvinnan jobbade nämligen vanligtvis som lärare och att lära ut punktskrift. Hon bad Charlotte att lämna sin adress så att de kunde ha brevkontakt.
För att det ska gå bra att resa själv på det här viset gäller det att ”ligga steget före” menar Charlotte, att planera sin resa väl, ta god tid på sig och beställa ledsagning vid byte av tåg eller flyg. Trots Charlottes välplanerade resa höll hon just denna gång på att missa sitt tåg hem till Örebro där katt och fåglar väntade. Hon skulle nämligen åka in till Stockholm central med färdtjänsttaxin just som USA:s president skulle åka samma väg fast åt andra riktningen. E4:an stängdes av för presidentens framfart till Arlanda med ett följe på 50 svarta bilar och Charlotte blev sittandes i bilkö med en stressad taxichaufför. De hann ändå utan problem i tid till centralen och tåget Charlotte skulle med var dessutom försenat. På Stockholm centralstation frågade sig Charlotte fram bland ”de gula västarna” som fanns till för att informera, för att hitta sig fram till mötesplatsen för ledsagning. Att våga fråga tycks vara ett bra och säkert sätt för att komma rätt.
Tina Hanson

Jul och nyårstävling!

Vad har hänt under året i Syskonbandets tidning? Har du koll på det och har du dessutom lite bibelkunskap kan du lösa denna ordfläta. Du får till din hjälp veta hur många bokstäver varje ord innehåller samt att den sista bokstaven i varje ord är densamma som den första bokstaven i nästa ord.

1. Ord i titeln på Syskonbandets musik-CD. (Fem bokstäver)

2. En oförvitlig och rättfärdig man som levde i gemenskap med Gud. (Tre bokstäver)

3. En sorts grundkurs i kristen tro (Fem bokstäver)

4. Enligt judisk, kristen och islamisk tro hebréernas stamfader. Namnet betyder ”fader till många”. (Sju bokstäver)

5. Syskonbandet jobbar med detta i Tanzania, Etiopien och Kongo. (Sju bokstäver)

6. Han kom till Jesus om natten. (Nio bokstäver)

7. Kristen journalist och författare, ursprungligen från Skåne, som varit omskriven i Syskonbandets tidning två gånger i år. Efternamn (Sex bokstäver)

8. Hon blev utsedd till hedersmedlem i Syskonbandet i år. Efternamn (Sju bokstäver)

9. Stad i Galiléen och hemort för en av Jesu kvinnliga följeslagare. (Sju bokstäver)

10. Aktuell högtid och betyder egentligen ”Ankomst” (Sex bokstäver)

11. I detta land ligger ”Glädjens skola” som har firat 50 år i år. (Åtta bokstäver)

12. Så avslutas ofta en bön och så även denna tävling. (Fyra bokstäver)

Skicka in ditt svar till kansliet på valfritt sätt senast 31 december. Fint pris till vinnaren utlovas.

Styrelsen informerar

På 1990-talet sålde Syskonbandet kurs- och rekreationsgården Sjöliden. Sedan dess har föreningen huvudsakligen kunnat bedriva sin verksamhet utifrån den avkastning vårt kapital givit. Sedan 2007 har vårt kapital minskat. På grund av extraordinära händelser så kommer vårt resultat bli ett mindre underskott än väntat just i år, men styrelsen anser att det är viktigt att säkerställa en hållbar ekonomi på längre sikt. Därför pågår nu en översyn av föreningens verksamhet och kansli.
Styrelsen

Från valberedningen

Nu är det dags igen att föreslå kandidater till vår styrelse.
Den här gången skall tre ordinarie och två ersättare väljas.
Mandatperioden går ut för Kerstin Adeström, Anita Örum och Sture Lyreskog samt för ersättarna Narola Olsson och Marie Bergström

Nu vill vi i valberedningen ha förslag till kandidater till den nya styrelsen.
Era namnförslag vill vi ha senast den 15 januari 2014.

Kontakta någon av valberedningens representanter:
Lena Johansson tel. 013-17 39 74,
Bernt Mårtensson tel. 070-625 60 56
Paula Deivard tel. 0733-87 24 19
Rut Ekström: 035-517 71

För valberedningen
Rut Ekström

Den ljusa natten i Betle-

hem

Det florerar myter och historier om varför vi firar juldagen just den 25:e december. En del påstår att det är kopplat till något midvinterblot eller andra hedniska högtider som firades innan Sverige kristnades. **Peter Halldorf** berör detta i ett bibelstudium som i valda delar återges här.

”Jungfrun har fött, ljuset växer. Så berättas det att man ropade på julnatten när man firade Gudstjänsten i den tidiga kyrkan.
Evangeliet om herdarna utanför Betlehem hade ju förmedlat orden ”Herrens härlighet lyste omkring honom”. Hur kunde denna natt lysa som dagen? Därför att barnet som fötts var soluppgången från höjden. Var av glansen av Guds härlighet, var rättfärdighetens sol som gått upp för att lysa för alla som sitter i mörker och dödsskugga. Barnet som fötts var Gud av Gud, ljus av ljus, född i vårt mörker för att bli vår broder. Det är intressant, det är just detta motiv: ljuset som upplyser natten i Betlehem, som gör att vi firar Jesu Kristi födelsefest den tid och den dag på året då vi gör det, gemensamt med alla kristna den 25 december på juldagen.
Men det här är en fest som tillkom ganska sent i förhållande till de övriga kristna högtiderna, först på 300-talet.

Och Jesu födelse som en kristen högtid, alltså julen som vi kallar det, har en ganska komplicerad tillkomsthistoria. Dels var det så att de tidiga kristna över huvud taget inte firade sina födelsedagar. Alltså sina biologiska födelsedagar, det ansågs närmast vara ett hedniskt bruk på den tiden. Så det fanns heller inget intresse av att fira Jesu födelse från början. Däremot började man snart fira sina himmelska födelsedagar som man kallade för dagen för de döptas insomnande. Sen var det dessutom så att vi inte vet när på året som Jesus föddes. När han dog och uppstod det vet vi. Det var i samband med den Judiska påsken. Men det finns inga uppgifter i nya testamentet eller några apostlatraditioner om när på året Jesus egentligen föddes. I början av 200-talet så började en del kristna i Egypten fira Jesu dop den 6:e januari. Varför den 6:e januari? Jo, det fanns en gammal vattenfest som firades i den Egyptiska kulturen. Och här ser vi någonting som de tidiga kristna ofta gjorde, de knöt an till befintliga högtider som fanns i samhället och så laddade man de med evangeliet och gjorde anspråk på dessa som kristna fester.

Så en vattenhögtid blev ett bra tillfälle att fira Jesu dop. Fast efter ett tag så var det en del som började säga: ”Ja, men det var väl i samband med dopet som Jesus blev Guds son”? Sa inte Fadern när Jesus döptes: ”Denne min älskade son”? Och så uppstod ett slags adoptionslära. Som om det var då fadern adopterade Jesus som sin son. ”Stopp och belägg”, började en del andra kristna säga.

Det stämmer ju inte. Han var ju Guds son redan från födelsen. Hörde vi inte hur änglarna sa utanför Betlehem ”Denne ÄR Messias”. Då började en del andra fira Jesu födelse den 6:e januari. Det fanns då en period i historien då både Jesu dop och Jesu födelse firades samtidigt den 6:e januari. Men då tyckte en del efter ett tag att vi borde ha en alldeles egen högtid och fest för en så storartad händelse som Guds människoblivande. Men när på året ska vi fira det? Vi vet ju inte när det hände? Då fanns det i romarriket en stor solfest, ”den obesegrade solens fest”, som firades den 25 december och då sa man ”men det är ju utmärkt, Kristus är rättfärdighetens sol”. Och så la de kristna beslag på den högtiden. Och sedan mitten av 300-talet spred det sig till hela kristenheten under några årtionden och sedan dess har ju alla kristna firat Jesu födelse den 25 december.”

Men vad betyder nu detta för oss här och nu, att Guds son, sann Gud och sann människa föddes här ibland oss?
Peter Halldorfs bibelstudium avslutas med dessa frågor och tankar:

”Förmår vi ta detta till oss? Är det sant att Jesus är min broder? Att jag har del i Hans släkttavla? Är det sant att arvet hör mig till? I sådana fall kan det bara betyda en sak, då vilar Faderns blick på dig och mig med samma ömhet och tillgivenhet som när Han ser på sin enfödde son, född före världarna och tidsåldrarna. Vi vilar i Hans famn, så som barnet vilar i moderns famn. Om tanken inte grips av yrsel inför detta vad ska då få den att svindla? Den ljusa natten i Betlehem, Kristi födelses natt gör någonting med alla andra nätter. Också våra tvivelnätter och våra ångestnätter. När ängeln säger till herdarna ”var inte rädda”, då vet vi att efter den natten så finns aldrig mer någon natt som vi behöver frukta. Varken tvivlets eller anfäktelsens natt. Varken ångestens eller sorgens natt. Nej, inte ens den bittra dödens natt. Vi kan berövas det mesta i livet men aldrig Kristi ljus. Vi kan överväldigas av mörker men ljuset lyser i mörkret och mörkret har inte övervunnit det.

Ärad vare Fadern och Sonen och den heliga anden. Så som det var av begynnelsen och nu är och skall vara från evighet till evighet. Amen.”

Syskonbandet
Medlemstidning för Kristna synskadades förening Syskonbandet.
Utkommer i punktskrift, svartskrift, CD och på e-post. Tidningen finns också på vår hemsida: www.syskonbandet.se/medlemstidning.
November och December 2013.
Adress: Syskonbandet, Gotlandsgatan 46, 5 tr, 116 65 STOCKHOLM.
Ansvarig utgivare: Anita Örum. Redaktör: Ronny Gilderskär.
Telefon, kansli och redaktion:08-641 30 45, 641 30 95.
E-post: kansliet@syskonbandet.se eller redaktion@syskonbandet.se
Hemsida: www.syskonbandet.se Plusgiro 3 64 49-7 Bankgiro 342-9552